

Det här verket har digitaliserats vid Göteborgs universitetsbibliotek.
Alla tryckta texter är OCR-tolkade till maskinläsbar text. Det betyder att du kan söka och kopiera texten från dokumentet. Vissa äldre dokument med dåligt tryck kan vara svåra att OCR-tolka korrekt vilket medför att den OCR-tolkade texten kan innehålla fel och därför bör man visuellt jämföra med verkets bilder för att avgöra vad som är riktigt.

This work has been digitised at Gothenburg University Library.
All printed texts have been OCR-processed and converted to machine readable text.
This means that you can search and copy text from the document. Some early printed books are hard to OCR-process correctly and the text may contain errors, so one should always visually compare it with the images to determine what is correct.

N:o 38

Den 19 sept.

Illustrerad Veckotidning för Söndagsskolan och Hemmet.

Redaktion: ANNA GAUFFIN.

37 årg.

1920

Kain och Abel.

1 Mos. 4: 3—13.

Å hette det första brödraparet på jorden. Nog skulle väl de ha varit riktigt goda vänner. Men frestaren levde, och han förstod att ingjuta hat i Kains hjärta.

De hade olika sysselsättningar. Kain brukade jorden och Abel var en herde, som vallade sina får. Det lyckades bra för dem med deras arbete, och så ville de tacka Gud för det. Det var ju vackert av dem. Kain tog av det som växte på marken och lade det på ett altare, som han byggt av stenar. Abel tog det bästa fåret, slaktade det och lade det ovanpå veden på det altare han också gjort i ordning.

Nu tyckte Gud om Abels offergåva, men på Kains offer såg han icke med välbehag. Hur kunde bröderna veta det? Ja, det står ej i bibeln, men man har tänkt sig, att röken från Abels offer steg upp mot himmelen, medan röken från Kains offer sänkte sig mot marken.

Vi få inte tänka oss, att Gud tyckte bättre om Abels offer, därför att det bestod av ett djur. Herren lägger ingen vikt vid det yttre, han ser till hjärtat. Och då märkte han, att bröderna voro mycket olika. Bibeln säger oss, att Abel trodde på Gud. Detta fattades hos Kain. Och det är

tron eller hjärtats hängivenhet Gud ser efter, när vi offra eller bedja eller sjunga.

Kain blev mycket vred, och han blickade mörkt på Abel. Det hade han nog gjort förr också, men nu såg han riktigt hemsk ut. Och inte hjälpte det, att Abel var vänlig mot honom. Gud måste ingripa. Han frågar honom: "Varför är du så vred, och varför är din blick så mörk?" Med de orden ville Herren varna Kain. När man tänker på något gott, då ser man frimodigt på människorna. Men hur mörkt ser man ej på dem, om man är avundsjuk. Och därinne i hjärtat lurar ett hemskt vilddjur, nämligen synden. Den makten vill råda över oss. I stället böra vi härska över begäret till synd. Tänk, om Kain hade tänkt på dessa Herrens ord! Då hade hans liv blivit helt annorlunda.

Kain behärskades av synden och blev en brodermördare. Huru förfärligt! En dag, när bröderna voro ensamma ute på marken, blev Abel ihjälslagen av Kain. Vilken seger för mörkrets furste, att en broder dödade en broder. Ledsamt nog var det ej sista gången sådant hände på jorden.

En hade dock sett, när Kain förövade sin hemska gärning. Det var Gud. Han möter snart Kain med den

frågan: "Var är din broder Abel?"

Men Kain svarar fräckt: "Jag vet icke; skall jag taga vara på min broder?" Så hård blir en människa, när synden får råda över henne. Kain vill ej bekänna. Han kan dock ej komma ifrån sin synd. Gud talar strängt till honom: "Vad har du gjort? Hör, din broders blod ropar till mig från jorden". Det var en väldig anklagare. Hans samvete sade nog också: "Du är skyldig!" Inte kunde han då slingra sig från straffet. Bäst är att genast bekänna, om man gjort något orätt.

Så fäller Gud domen över Kain. Han skulle ej få någon välsignelse av sitt arbete. Var han gick på marken, skulle han se sin broders ansikte, och detta skulle göra honom ostadig och flyktig. Han skulle ej trivas någonstädes. Detta är en hemsk förbannelse.

Men ändå ville han ej bedja om förlåtelse. Han var endast förtvivlad över straffet. Sådant är mycket vanligt; man vill gärna synda, men straffet fruktar man.

Må vi taga oss väl tillvara, när vi frestas att tycka illa om varandra! Av onda tankar blir lätt onda ord och stygga handlingar.

V. Wikholm.

Tvillingarna.

(Forts.)

Mor Karin såg upp och log vänligt. "Nå, Olle, var det något du ville?" sade hon.

Olle såg ned, det var så svårt med tårarna, som äntligen ville komma. Han sväljde och sväljde, och så sade han stilla: "Jo, det är Hans och Märta, de ha aldrig varit skilda förut, och — ja, och de ville så gärna vara tillsammans nu också."

Mor Karin böjde sig djupare ned över sitt arbete: "Ville de det, du?" sade hon.

Hon tycktes inte vara missnöjd, mor

Karin, och Olle tog mod till sig och berättade om tvillingarna, hur obegripligt glada de voro åt varandra och hur nedslagna de voro nu, när de hade hört, att de skulle skiljas.

"Och så bad de dig hjälpa dem?" frågade mor Karin.

"Ja, och det gjorde mor också," sade Olle tyst. "Det var det sista hon bad om", tillade han och tårarna rullade nu oavbrutet utför kinden.

Mor Karin vände sig till mor Anna.

Hon for med näsduken över ögonen, och så sade hon: "Vad menar du, Anna? Vill du överlåta Hans till mig?"

"Ja, det kan du väl förstå; jag får väl tag i en annan vallgosse. Och om det kniper, kan väl Olle gå vall en eller annan dag ännu," tillade hon med ett ljust leende.

Olle hade inte följt med riktigt, men det sista hörde han, och han såg så trovärdigt upp, då han svarade: "Ja, så många dagar ni vill, mor Anna."

Mor Karin gick bort till Olle och strök honom över håret, så som hade han varit en liten gosse. "Du är en bra gosse, Olle", sade hon, "och nu kan du få gå och säga tvillingarna, att de ska få komma till mor Ryding bägge två och få sitt hem där hos mig. Det vill du väl?"

Han kom sig inte för att säga någonting; han var inte ens säker på om han hade tackat; men han såg på mor med det samma han gick och tyckte precis han såg att hon log. Så glad och lätt om hjärtat hade han inté känt sig på länge. — —

Borta vid det lilla sneda bordet sutto tvillingarna och undrade. Måntro Olle fann på någon råd? Kan hända han talade med mor Karin själv? De hade sett, att han gick in i kammaren. Olle var nog stor och stark och präktig, men det var väl inte så lätt heller, kan hända. Tänk — —, men där kom han! Och han såg så glad ut, ja, han log till och med. Måntro? — —.

Olle bar fram hälsningarna, och Hans och Märta stod med öppen mun och hörde på. Till mor Karin bägge två? Till den fina gården? — Och inte skulle de komma på fattighuset, och inte skulle de skiljas heller. Ja, Olle det var en gosse det.

Hans såg upp med ett glatt leende. "Du skall få vara tillsammans med oss på den gården, som vi ska köpa du, Olle, sade han. "Jag kan vara dräng jag — för du vet det behövs det också — så kan du vara husbonde. Inte sant, Märta?"

Märta nickade ideligen. "Jo, det blir allrabäst," sade hon och log. (Slut).

Minnen från Södern.

Av Ester Gauffin.

Med en bild.

(Forts.)

Vi närma oss stadens centrum, Markusplatsen. Du ser på bilden i n:o 37 Dogepalatset med de vackra pelargångarna och det tandade taket. Bakom synas Markuskyrkans kupoler. Kampanilen, klocktornet, höjer sig stolt över torget, Piazza San Marco, och längst i fjärran skymtar du havet.

Dogepalatset är byggt i österländsk stil med gotiska pelargångar. Hela byggnaden är klädd med röda och vita marmorplattor. Där bodde i forna tider Venedigs främste man, dogen (hertigen). Från början hade han makten i sin hand, men så småningom måste han lämna den åt adelsmännen. Till slut blev han Venedigs ofriaste man. Han övervakades alltid. Hans brev brötos. Aldrig fick han samtala enskilt med nå-

gon audienssökande. Och när han var död, tillsattes "den döde dogens inkvisitorer" att döma över hans regeringshandlingar. Men en dekoration skulle han vara, och man sparade ej på ståt.

Från palatsets borggård stiga vi upp för "den gyllene trappan" och komma så till den sal, där dogen en gång tronade i sin guldstol. Tak och väggar smyckas av tavlor, som erinra om Venedigs seger över sina fiender.

I fantasien flyttas vi flera hundra år tillbaka. Det är Kristi Himmelfärdsdag. Man hör trumpetskall. Där kommer en procession. I spetsen gå män med brinnande vaxljus, så följa trumpetblåsare och svärd bärande män. Sist kommer dogen, klädd i släpande, purpurfärgad dräkt och spetsig mössa. Statskeppet

DOGEPALATSET.*)

Bucentoro ligger färdigt att föra honom ut till sandbankarna vid havet. Väl framme reser sig dogen och kastar en blixtrande ring i havet. Det är Venedigs gåva till havet, som ger staden dess ära och rikedom.

Men Dogepalatset gömmer ock många dystra minnen. Från palatsets övre våning leder en täckt bro av vit marmor.

Suckarnes bro. Den vägen färdades fordom alla de olyckliga, som, mången gång på grund av angivelse från avundsmän, dömts att tillbringa sina sista dagar i de glödheta blykamrarna under taket eller i de hemska underjordiska fängelsehålorna. Hur många ädla män ha icke försmäktat där!

(Forts.)

Den fattiges beskärm.

Med teckning.

Här är en fattig änka med sin lille gosse. Sorg och umbäranden hava tryckt sin prägel i hennes ansikte. I hennes inre kämpa stridiga känslor av övergivenhet och hopp.

Hon känner sig så ensam och värnlös i den stora staden, och när hon närmat

sig människorna för att söka arbete och hjälp, hava de visat sig skygga för henne — alltid har hon blivit bortvisad.

Men hon har även hört om honom, som är änkers försvarare, faderlösas fader och den fattiges beskärm. Hon längtar efter hugsvagelse av honom, därför har hon dragit sig undan till en avlägsen

*) Denna bild tillhör texten i no 37, och bilden av "dogepalatset" som skulle ha stått i detta nummer, har genom förbiseende blivit intagen där.

DEN FATTIGES BESKÄRM.

kyrka, där hon slagit sig ned på träbänken utanför dörren. Hon har läst Guds ord i sin bibel och blivit på ett underbart sätt tröstad och styrkt. Hoppet har undanträngt tvivlet, Guds ljus

har fallit på hennes mörka väg. Den, som hoppas uppå Herren, skall icke komma på skam. Guds frid smyger sig in i hennes hjärta.

Krogesta söndagsskola.

Med fotografi.

Krogesta är en by i Glanshammars socken av Örebro län. Redan år 1874 började söndagsskolverksamheten här, fastän under mycket anspråkslösa förhållanden. Det var vår nuvarande föreståndare, den åldrige söndagsskolveteranen P. E. Jansson, som då tog upp arbetet bland de små, och han har alltjämt med trohet och nit sått ut Guds ords ädla säd

bland barnen. Ett sextiototal barn undervisas för närvarande här, och intresset är stort. Gud välsigne detta viktiga arbete, och vile hans välsignelse över de trogna arbetarna i hans vingård!

En fridens hälsning sändes till alla vänner, stora och små i hela vårt land, från en söndagsskola vid Hjälmarens härliga strand!

A. T. S—l.

Erik Borgs historia.

Tåget stannade vid en station på landet. I en tredje klassens vagn satt en liten blek gosse på åtta år, torftigt klädd i en tunnsliten grå dräkt. Hans stora mörka ögon stirrade med ett sorgset och ängsligt uttryck ut på den upplysta perrongen. En högväxt betjänt med silversnöre omkring mössan och blanka knappar i rocken gick omkring och spanade in i alla kupéerna, liksom om han sökte någon. Alla vagnarna i andra klassen hade

han förgäves undersökt, och nu måste han börja med tredje, fastän hans högmodiga och ringaktande min tydde på att han egentligen höll det under sin värdighet.

"Finns här någon liten gosse, som heter Erik Borg?" ropade han.

Ljudet av betjäntens stämma i den öppna vagnsdörren kom gossen att spritta till. Blodet steg upp i hans kinder och han svarade tyst: "Ja, det är jag."

Den livréklädde betjänten mätte honom

med en föraktfull blick. Det var tydligt, att han tänkte: "Den där ser ju ut som ett riktigt fattighusbarn. Det är icke den sortens gäster min husbonde brukar ha."

"Har du några saker med dig?" frågade han kort.

Erik lyfte ned sin lilla kappsäck från hyllan. Betjänten tog emot den men höll den ut ifrån sig med en åtbörd, som om han vore rädd för att den skulle fläcka ner hans fina rock.

Innan Erik gick ut ur kupén, räckte han banden till farväl åt en torftigt klädd kvinna, som satt i ett hörn. Hon hade varit hans reskamrat en god del av vägen, och hon hade talat vänligt till den lilla bleka gossen och delat sin stora, mjuka smörgås med honom. Nu drog hon honom intill sig och gav honom en moderlig kyss.

"Farväl, min gosse", sade hon. "Kommer du någon gång till S., så kom ihåg att fråga efter fru Jonsson på Stengatan. Min man är barberare, du kan lätt finna skylten."

Bejanten hostade och vände huvudet till den andra sidan.

Erik hoppade ned från vagnen, och som steget var högt, snavade han och föll omkull, men kom dock snart på benen igen.

Lokomotivföraren gav avgångssignal, och tåget satte sig i rörelse. Fru Jonsson stod i kupéfönstret och viftade med en stor näsduk.

"Har du någon pollett?" frågade betjänten.

"Någon — vad?" — Erik såg oförstående på honom.

"Ett sådant litet kräk!" mumlade mannen mellan tänderna. "Jag menar, om du har en koffert, som skall hämtas", sade han högt.

Erik skakade på huvudet.

"Har du ingenting annat än den här?"

— Betjänten svängde med kappsäcken.

"Nej, ingenting annat."

"Nå, låt oss då ge oss i väg!"

Utanför stationen höll en täckt vagn, förspänd med två präktiga, bruna hästar.

Erik såg med lättnad, att betjänten satte sig på kuskbocken bredvid kusken. Själv fick han sitta ensam inne i vagnen på de mjuka dynorna.

Det var ledsamt, att det var kväll och regnväder. Men trots skymningen kunde Erik dock se, att det var en vacker trakt de åkte igenom. Det var frodiga ängar och stora skogar i synranden, och emellanåt åkte de på en bro över något vatten. Genom det öppna fönstret strömmade luften in, frisk och härlig — den förde med sig en doft av blommor och vått gräs. Detta var visserligen någonting annat än luften i den trånga gatan i huvudstaden.

Lilla Erik kunde icke låta bli att glädja sig åt allt det nya han skulle få se på sin morbrors stora gård. Men han var i alla fall bedrövad, när han tänkte på, att hans eget hem var upplöst, att hans mor var död, och hans far — ja, vad hade det egentligen blivit av honom?

Gossen hade aldrig riktigt förstått vad som skett. Han mindes bara, att en dag hade två män i uniform kommit in i hans hem och bett far följa med dem. Det var två poliskonstaplar. Man hade talat något om "förskingring av kassan". Erik förstod inte vad det var, men far hade påstått, att han var oskyldig, och mor hade gråtit och kastat sig om halsen på honom. Fastän far gjorde motstånd, måste han dock följa med männen, och Erik hade inte sett honom sedan. Det hade blivit så stilla och sorgligt i hemmet. Mor satt vid symaskinen från morgon till kväll, och den ena möbeln efter den andra försvann, så att rummen till sist blevo nästan tomma. Så blev mor sjuk av överansträngning, och för en månad sedan dog hon. Erik hade kommit till en familj i grannskapet, där han fick stanna tills vidare, men en dag sade grannkvinnan till honom, att nu skulle han få resa till sin morbror och vara hos honom. Hans morbror, som ägde en stor herrgård, hade skrivit efter honom och skickat honom pengar till biljetten.

Det hade nog varit morbroderns me-

ning, att han skulle resa på andra klass, men fru Pettersson hade sagt, att detta var onödigt. Han skulle hellre använda de överblivna pengarna att köpa nya skor för, menade hon.

Erik satte fram fötterna litet och betraktade skorna. De voro bra stora och bestämda att växa i, men Erik tyckte likväl, att de sågo riktigt ståtliga ut.

Hurudan var morbror Tomas männro? — Erik hade aldrig sett honom i verkligheten, men hemma på bordet i vardagsrummet hade funnits ett porträtt av en stor herre med ett barskt utseende, och mor hade sagt, att det var hennes bror. Erik hade tyckt sig förstå, att denne morbror icke riktigt hade tyckt om att mor gifte sig med far, som bara var bokhållare på ett kontor och just inte hade så mycket att leva av. Fast morbror Tomas var mycket rik, hade mor aldrig velat bedja honom om hjälp. Men en dag kort förrän hon blev sjuk, hade hon sagt till Erik:

"Nu skriver jag till din morbror och ber honom taga hand om dig, när jag är borta."

"Skall du resa bort, mor?" hade Erik frågat mycket förvånad. Då hade hans mor slagit sina armar omkring honom och kysst honom, och så hade de börjat gråta bägge två.

(Forts.)

Brevväxling med de små.

Prisuppgift n:o 5.

Vilket fågelnamn bildar namnet på en stad, när man tar bort första bokstaven och sätter en annan i stället?

Prisuppgift n:o 6.

Uppgiv namnet på en kroppsdel, som, om man sätter en bokstav framför den, säger vad man brukar den till.

Prisuppgift n:o 7.

Gömda geografiska namn.

1. Jag ber, linda icke fingret alltför hårt.
2. Den stackars mannen har varit blind i en lång följd av år.
3. Se, hur pojken gnor genom skogen på sina skidor.
4. Jag fick ett härligt bad en av de dagar jag vistades på landet.
5. Om ni ber någon av gossarna, så får ni hjälp att bära vatten.
6. Skynda er nu och kom, skeppet seglar om en timme. (2 namn.)
7. Där stod på ett högt berg en gammal ståtlig borgruin.
8. Hon hade tur alltjämt den flickan i allt vad hon företog sig.

Prisuppgift n:o 8.

Geografisk gåta.

Namn på en italiensk ö.

" " en dansk ö.

" " en stad på Fyen.

" " en stad i Grekland.

Begynnelsebokstäverna på dessa namn bilda, lästa uppifrån och ned, namnet på en italiensk ö. Slutbokstäverna, likaledes lästa uppifrån och ned, bilda namnet på en stad i Arabien.

Bibelläsning.

eller vad står det i nästa söndags text?

Veckan 20—26 sept. 1920.

- M. 20. 1 Mos. 6: 5—7. Varför Gud ville straffa människorna.
 T. 21. 6: 9—22. Gud utväljer Noa.
 O. 22. 7: 1, 4, 5. Floden kommer.
 T. 23. 7: 17—24. Vad floden förstörde.
 F. 24. 8: 1—5. Gud låter floden upphöra.
 L. 25. 8: 6—12. Noa väntar att få gå ur arken.
 S. 26. Ebr. 11: 7. Noa handlade i tro.

Söndagsskoltext för den 26 september.

17 söndagen efter Trefaldighet.

Syndaflo den.

Mos. 8: 1—12.

Minnesvers: 2 Petr. 3: 13. Men "nya himlar och en ny jord", där rättfärdighet bor, förbida vi efter hans löfte.